

Foglalkozás – Munka

Majzik Istvánné (65) visszaemlékezése:

Nem sokan jártak el a faluból dolgozni. A legtöbben akkoriban földművelésből éltek és állatokat is neveltek.

Juhász Imréné (87) visszaemlékezése:

A földeken dolgoztak a summások és a cselédek. Közöttük voltak nők és férfiak, sőt gyakran még gyerekek is. Ha a családnak több tagja is járt az uraság földjére dolgozni, akkor a komenció (a munkáért kapott jutatás) mértéke annak megfelelően változott. Emlékeim szerint, ha a családfő mellett 4 gyerek is dolgozott, akkor ez két tehén és annyi disznó volt, hogy egy évben háromszor is lehetett disznóvágást tartani. Ha a családfő és csak két fia szolgált, akkor a komenció egy hold bevetett kukoricaföld volt. Ezt csak gondozni kellett és letörni róla a termést. Foglalkozásként el lehetett menni a faluba kisparasztnak. Ez azt jelentette, hogy ahol volt pár hold föld, azt lóval és tehénnel kellett megművelni. A tanyáról kevés gyerek ment ipari tanulónak. Inkább a tanyán maradtak apjuk mellett, annak nyomdokaiba lépve cselédként. Ha valaki nem a tanyán élt hanem a faluban, annak több lehetősége volt, hogy szakmát tanuljon. Onnan sokan mentek a vasúthoz dolgozni. Hajléktalan vagy munkanélküli ember akkor még egyáltalán nem volt. A gyepmesteri munka akkoriban a kinti WC-k takarítását jelentette, de ezt is mindig volt ki elvégezze. Legtöbben mégis a béresek, a cselédek és a summások voltak.

Id. Urszin János (79) visszaemlékezése:

Miskolcon három munkahely jelentette az ongai fiatal férfiaknak a kiemelkedés lehetőségét. A diósgyőri vasgyár, a vasút, és a drótygyár. Az első két hely biztos nyugdíjas állást jelentett, ami abban az időben elég nagy szó volt. A drótygyár akkoriban egy német cég kezében volt, így ez nem adott nyugdíjat, viszont minden karácsonykor az ott dolgozóknak és családtagjaiknak busás ajándékot adtak. Például kabátot, ruhát és cipőt. A lányok sokszor mérlegelték úgy a fiúkat, hogy melyik helyen dolgozik az előzőek közül. Ha valaki bekerült dolgozni ezen helyek valamelyikére, már nem kellett a földet túrnia többé. Dolgozni viszont csak a vasutasok jártak vonattal. A többiek vagy gyalog, vagy kerékpárral jártak. A második világháború után a drótygyár is állami tulajdonba került, így már az is adott nyugdíjat. Az asszonyok többsége továbbra is a mezőgazdaságban maradt, vagy a háztáji gazdaságban megtermelt termékekkel. Általában ez úgy zajlott, hogy batyut kötöttek, búza közé rakták a tojást, hogy ne törjön össze, a kezükbe 6 literes tejeskannát fogtak és így mentek árulni a piacra. Általában ők is gyalog. Szerdán és szombaton volt nagy piaci nap. A piacolás a Rákosi korszakban megnehezült, hiszen eleget kellett tenni a beszolgáltatási kötelezettségnek. A beszolgáltatási ellenőrök a vasútnál szedték el a mezőgazdasági termékeket. Kicszelezni úgy próbálták őket, hogy egyszerűen a másik oldalon (nem a peron felől) próbáltak felszállni a vonatra. Akik pedig gyalog indultak piacolni, őket a mai Metro környékén várták az ellenőrök.

Kovács István (70) visszaemlékezése:

A fiatalabbak bejártak Miskolcra dolgozni a drótygyárba az idősebbek, pedig helyben dolgoztak a mezőgazdaságban. A termelőszövetkezetben dohányt és krumplit termesztettek. A csavargyárba is jártak dolgozni az emberek. A segédmunkások 2 Ft-ot kerestek, míg a magasabb beosztásúak 30-50 Ft-ot.

Kovácsné C. Jolán (69) visszaemlékezése:

A drótgyárba jártak sokan dolgozni. Ott reggel 7-15 óráig tartott a munkaidő. A postán is voltak munkahelyek, de ott többnyire nők dolgoztak. A Horty - korszakban kevés volt a munkalehetőség, sok volt a munkanélküli.

Prion Sándor (57) visszaemlékezése:

Az ongai csavargyárról: Az ongai csavargyár a Kemei erdőn volt. Az 1960-as években csak elég nagy protekcióval lehetett oda bejutni dolgozni. Az 1990-es évek elejére az egykori 500 fős létszám 1200 főre emelkedett. A munkalétkör hangulatos volt, mivel szinte minden dolgozó ismerte egymást, hiszen a környező településekről jártak oda dolgozni az emberek. Működtek a gyáron belül az 1980-as években szociális brigádok, amiken belül szokás volt, hogy a brigádok tagjai és családjaik közösen színházba, vagy kirándulni mentek. Minden ilyen brigádnak volt egy másik cégnél testvér brigádja. Ezek a testvér szervezetek kölcsönösen segítették egymást. A csavargyár az 1990-es években a privatizáció után gyorsan elkezdett leépülni. A hajdan 1200 fős munkaerőből 1994-re már csak 64-en maradtak.